

The 1954 Convention relating to the status of a person is the cornerstone of international protection regime for stateless persons. It provides the definition of a stateless person and establishes minimum standards of treatment for stateless persons with respect to quite a number of rights. These include, but are not limited to right to education employment and housing. The 1954 Convention also guarantees stateless people a right to identity, travel documents and administrative assistance. As an upcoming international lawyer, with the knowledge and wisdom to which I have gained, statelessness can be ended in the national level when there's education on statelessness for a practicing lawyer. I also think and agree that there should be a reduction of statelessness through naturalization. There should also be a comprehensive system on the registration of birth, as well awareness campaigns or projects [3].

Last, but not least to end statelessness in the international level I agree and second to the fact there should be an awareness campaign that can be done by the various non-governmental organization, monitoring of statelessness is one way that statelessness can be ended or calm in the international level, then also can be legislature and treaty amongst member states of the various non-governmental organization we have.

LITERATURE:

1. Statelessness and Citizenship: A Comparative Study on the Benefits of Nationality Reprint Edition by Brad K. Blitz (Author, Editor), Maureen Lynch (Author, Editor)/ Printoffice, UK, 2015.

2. Stateless Persons: Karl Marx, Albert Einstein, Friedrich Nietzsche, Imre Lakatos, Anne Frank, John Demjanjuk, Nicholas Romanov/ General Books, Germany, 2010.

3. Convention on the Reduction of Statelessness, adopted 30 Aug. 1961, G.A. Res 896 (IX), 989 U.N.T.S. 175 (entered into force 13 Dec. 1975) [hereinafter 1961 Convention]. 11. 1954 Convention, supra note 3.

Банах І. С.

студентка 4 курсу юридичного факультету

Київського національного університету

ім. Тараса Шевченка

Науковий керівник: старший викладач кафедри

кримінального права та процесу

юридичного факультету ТНЕУ

Юркевич І. І.

ВИЩА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ У СВІТЛІ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ

Постановка проблеми. Одним із основних факторів успішного економічного розвитку країни є освіта. Значною мірою саме освіта обумовлює завтрашній день планети та світового співтовариства, для якого розуміння ролі освіти як інструмента стійкого розвитку та забезпечення добробуту людей постійно зростає.

Входження України у світовий освітній простір зумовлює приведення вітчизняних освітніх стандартів у відповідність до норм світового співтовариства. Суспільство стає все більш «людино центристським».

Країна, що забезпечує пріоритетний розвиток науки та освіти, зможе претендувати на гідне місце у світовому співтоваристві та бути конкурентоспроможною. На своєму шляху до Європейського союзу в нашій державі проводиться реформування вищої освіти. Це означає, що Україна вже робить перші кроки до впевненого розвитку якісного рівня освіти, проте є безліч питань, які потребують вирішення та полягають не тільки в законодавчому та управлінському регулюванні, а також націлені на вирішення питань національного світогляду, а саме – народного стереотипу про необхідність здобуття вищої освіти та обов'язковості наявності диплому.

Виклад основного матеріалу. Після прийняття Верховною Радою у 2014 році Закону України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 року №1556-VII та проведення освітньої реформи, одним із принципів є принцип міжнародної інтеграції та інтеграції системи вищої освіти України у Європейський простір, за умов збереження і розвитку досягнень та прогресивних традицій національної вищої школи [1]. Відповідно до вищезазначеного закону освітньою реформою було встановлено безліч нововведень, основними з яких є фінансова та господарська автономія вишів. Це означає, що виші можуть відкривати власні рахунки, отримувати кредити, розпоряджатися майном і землею, а також вільно розпоряджатися власними доходами.

Також була запроваджена академічна автономія, яка дає право вишам приймати власні освітні програми, видавати власні та державні дипломи. Окрім цього уведено обов'язковість проходження ЗНО для вступу у ВНЗ. Не менш важливим є і те, що в Україні передбачається п'ять освітньо-кваліфікаційних рівнів: молодший бакалавр, бакалавр, магістр, доктор філософії, доктор наук [2]. Такі реформи передбачають перспективи впевненого розвитку вищої школи в Україні. Проте, для досягнення кінцевої мети, як-от –досягнення рівня високої якості освіти та відповідності української освіти європейським стандартам, потрібно буде подолати безліч перепон та проблем.

Першочергово варто зробити кардинальні зміни щодо кількості вищих навчальних закладів в Україні. Згідно із статистичними даними у нас функціонує близько 650 вищих навчальних закладів, включаючи університети, інститути, коледжі та технікуми [3]. Проблема полягає не безпосередньо у великій кількості ВНЗ, а в якості освіти, яка надається навчальними закладами, значна частина вищих навчальних закладів не відповідає власній назві та акредитації [4].

Звертаємо увагу на порівняльну статистику кількості і якості освіти в Україні та Німеччині, Великобританії та Швеції відповідно до міжнародних рейтингів вищих навчальних закладів станом на 2015 рік (рис. 1.):

				
Кількість університетів	288	160	48	427
у розрахунку на 1 млн. населення	6,35	2,48	4,95	5,28
у TOP 800 Times Higher Education	0	88	11	41
у QS TOP 400	1	48	8	28
у ARWU TOP 500 («шанхайський» рейтинг)	0	37	11	38

Рис. 1. Порівняльна статистика кількості і якості освіти в Україні та за її межами [5].

Варто зазначити, що скорочення кількості ВНЗ не вплине на якість освіти. Для вирішення такої проблеми необхідна максимальна оптимізація мережі вищих навчальних закладів. Прикладом такої оптимізації може стати рішення трьох французьких університетів: Університету Луї Пастера, Університету Марка Блока та Університету Роберта Шумана в єдиний Стразбурський університет. Мова йде про створення мережі навчальних закладів, що в результаті привело б до утворення декількох великих вишів, спроможних випускати справжніх фахівців, котрі за якістю наданої освіти зможуть вийти на міжнародну арену. Перевагами створення такої мережі університетів є питання фінансування та економії у системі вищої освіти.

Таким чином може бути досягнена більша фінансова автономія й великі університети можуть мати ширші можливості щодо самозабезпечення. Іншою перевагою є спроможність отримання більш високої позиції в міжнародних університетських рейтингах [4], позаяк спільними зусиллями ефективніше досягти покращення якості освіти шляхом розробки науково-освітніх програм, навчальних проектів, посилення роботи додаткових програм (гуртків, позаурочних шкіл, спецпроектів з підвищення рівня освіти), забезпечити студентів науково-дослідницькими лабораторіями, бібліотеками та приміщеннями більш придатними для комфортного функціонування системи навчання [5].

Згідно із вищевказаним, зазначаємо, що нова освітня парадигма, яка відображає перенесення акцентів від процесу навчання на його кінцеві результати, має лягти в основу державної політики у сфері вищої освіти. Маючи дуже обмежений інвестиційний ресурс, Україна повинна забезпечити пріоритетний розвиток освітнього сектору, оскільки це одна з національних точок зростання, а міжнародний досвід у даному випадку стане у пригоді.

Актуальною для України на даному етапі є глибока та всебічна модернізація сфери вищої освіти з виділенням необхідних для цього ресурсів та створенням механізмів їх ефективного впровадження. При цьому особливо значним є перехід країни на євроінтеграційний шлях розвитку. Для успішного здійснення процесів

модернізації освітньої сфери важливого значення набуває правове регулювання цієї сфери, яке стає дійсним інструментом розвитку вітчизняної освіти.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про вищу освіту: Закон України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>
2. Шамайда Т. 16 змін у вищій освіті: новий закон почав діяти // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reform/42795/>
3. Кількість ВНЗ в Україні за роки незалежності скоротилась на третину // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unn.com.ua/uk/news/1654377-kilkist-vnz-v-ukrayini-za-roki-nezalezhnosti-skorotilas-na-tretinu>
4. Федорченко Ю. Про оптимізацію мережі вищих навчальних закладів в Україні // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vnz.org.ua/statti/8825-pro-optymizatsiju-merezhi-vyschuh-navchalnyh-zakladiv-v-ukrayini>
5. Освіта по-українськи: 129 мільярдів — марнотратство чи інвестиція? // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/publications/2017/02/15/620955/>

Білик Р.

*слухач магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к. держ. упр., ст. викл. кафедри
міжнародного права, міжнародних відносин
та дипломатії ТНЕУ
Дракохруст Т.В.*

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ БІЖЕНЦІВ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Проблема правового статусу біженців має тривалу історію. Міжнародною спільнотою неодноразово робилися спроби вирішити цю проблему шляхом розробки й прийняття міжнародних універсальних угод та удосконалення національного законодавства. Питання про біженців у глобальному масштабі залишається пріоритетним напрямком у діяльності Організації Об'єднаних Націй. Під її егідою у 1951 р. державами була прийнята Конвенція про статус біженців, яка є основним міжнародно-правовим документом, що регулює правовий статус вказаної категорії осіб та захищає їх основні права й свободи. У 1967 р. був розроблений Протокол, що стосується статусу біженців. Його поява надала Конвенції нової сили, розширивши сферу її дії.

У системі ООН 1950 р. було створено Управління Верховного комісара у справах біженців, головним завданням якого є допомога й захист біженців у світі.

Утім, зазначені міжнародні заходи для врегулювання проблем біженців до кінця не вирішують увесь комплекс питань. Положення щодо біженців, закріплені